Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1. Maj 1898. 47de Aargang.

Fra „Noglen til Theologien".

XVI. Kapitel.

Menneskets fysiske og intellektuelle Fremskridt.

Som jeg før har bemærket, gjennemgaar Mennesket en Række fremadskridende Forandringer, som have til Hensigt at udvikle hans intellektuelle og fysiske Evner, at udvide hans Forstand, forstørre hans Virkekreds og saaledes gjøre ham mere nyttig og lykkelig.

Han begynder sin fysiske eller jordiske Tilværelse ved at stige ned under alle Ting og besidder ved Fødselen mindre Kraft, baade legemlig og aandelig, end Dyrene. Hans Evne til at bevæge sig er saa indskrænket, at han i flere Maaneder er aldeles ude af Stand til at flytte sig. Hvor han stilles, maa han forblive, indtil andre Hænder flytte ham. Hans Viljekraft er endnu saa lidet udviklet, at den kun giver sig tilkjende ved Bevægelse af Lemmerne. Medens Mennesket er i denne Tilstand, kunde den, som var aldeles ubekjendt med hans Fremskridt og Bestemmelse, maaske komme til den Slutning, at dette var Højden af hans Udvikling, den naturlige Sfære for hans evige Tilværelse.

En Forandring viser sig imidlertid i Løbet af nogle Maaneder. Han begynder at lære Brugen af sine Evner og at fremsætte sin Viljekraft. Legemet og dets Lemmer, som ere forholdsvis udviklede, ere da i Stand til at adlyde denne Vilje. Saa begynder Barnet at krybe omkring paa Gulvet og at undersøge den lille Verden, der omgiver det, at gjøre sig bekjendt med Værelserne i Lejligheden og hvad de indeholde, samt at kjende sine Forældre, Søskende og Omgivelser. Saaledes bliver han bekjendt med sin lille Verdens Geografi og Historie.

Tilskyndet af Nysgjerrighed kaster han maaske et Blik udover Grænsen af sit eget Hjem og betragter en Bygning paa den anden Side af Gaden eller et Landskab i det Fjerne, men maaske med en lignende Følelse som den, hvormed

en Mand vender sine Øjne mod de fjerne Planeter.

Hans Evner vedblive imidlertid at udvikles mere og mere og vise nye og tiltagende Kræfter. Han forlader den krybende Stilling, han hidtil har indtaget, og beslutter at staa oprejst og forsøge det første Skridt. Det er en stor Opgave. Han er tvivlraadig; Haab og Frygt stride om Magten, indtil han tilsidst, opmuntret af Forældre og Søskende, vover Forsøget. Efter at være faldet flere Gange er Barnet tilsidst i Stand til at tage to eller tre Skridt. Hvilken Triumf han da fejrer! Omfavnet, kysset og rost af de Kjære, som have fulgt hans Bestræbelser, falder han blussende, smilende og i overvættes Glæde i Armene paa Moder eller Fader. Han drømmer ikke om større Fuldkommenhed. Han har nu efter sin egen Mening naaet den højeste Grad af menneskelig Udvikling.

Efter nogen Øvelse løber han snart omkring i Gaarden, paa Gaden og over Markerne, hvor han bestandig gjør nye Opdagelser, ser nye Gjenstande, udvider sine geografiske Kundskaber og opdager, at hans tidligere Synspunkt har været for indskrænket, at der er en større Verden, flere Mennesker og større Bygninger, end han havde drømt om.

Om nogle Aar kjender han det Lands Geografi og Historie, hvori han lever, og begynder maaske at længes efter Kundskab om andre Lande og andre Folkeslag. Han nærer det Ønske at kunne overvinde det, som hindrer ham i at forlade sit eget Land, for at komme ud i Verden og udvide sit Bekjendtskab, vinde nye Indtryk og forstørre sit Forraad af videnskabelig Kundskab.

Saa ubegrænset og afvekslende er Feltet, saa vanskelige at overvinde ere Hindringerne, saa omfattende ere de nødvendige Forberedelser, Forbedringer og Opfindelser, at Slægt efter Slægt har udtømt deres Energi, og dog er der meget tilbage at udføre — meget, som kun kan udføres ved den videre Udvikling og Udbredelse af de videnskabelige Kundskaber, hvorved Elementerne — Ild, Luft, Vand, Elektricitet osv. — bringes under Menneskets Kontrol, blive hans Tjenere. Paa denne Maade vil Kloden, hvorpaa vi leve, blive fuldstændig undersøgt og dens Hjælpekilder tilfulde blive kjendte og forstaaede.

Menneskene bevæge sig allerede over Jordens Overflade med en Hastighed af 50, 60 ja endog 90 Mil i Timen, og dog tragte de videre. De agte at gjøre Luften til deres Landevej og bevæge sig gjennem Himmelhvælvet med endnu større Hastighed. Skulde de opnaa dette, vilde det da tilfredsstille det store, uendelige Princip i deres Sjæl?

Nej. Mennesket løfter sine Øjne mod Himmelen og betragter dens Myriader af skinnende Stjerner. Han ved, at mange af disse ere meget større end den Planet, hvorpaa han lever. Han fatter, at der findes evige Rigdomme, et ubegrænset Oplag af Elementer og Hjælpekilder, som ere samlede til Brug, Nytte og Nydelse for intellektuelle og fysiske Væsener — Væsener, maaske af hans egen Slægt og forbundne med ham ved Slægtskabsbaand og ved den universale Sympathi og Kjærligheds Love. Han har Aarsag til at tro, at der findes Guld og Sølv og Ædelstene, Huse og Stæder og Haver; at der er Skove og Enge, Bække, Floder og Springvand, og at der findes Hjerter, som banke med Liv og Fryd og svulme med en evig, ren og hellig Kjærlighed.

Hvorfor skulde da ikke hans Attraa udstrække sig mod disse Verdener og hans Sind udfoldes, hans Hjerte svulme af en uendelig Kjærligheds-Følelse mod disse Væsener? Hvorfor skulde han ikke

være ædel og grænseløs i Kjærlighed ligesom den Gud, han kalder Fader? Hvorfor hæver han sig ikke fra sin forkrænkelige Sfære paa denne ubetydelige Planet, der er som en Draabe i Havet i Sammenligning med de utallige Kloder, der skinne paa Himlens Hvælv? Det er klart, at det ikke er af Mangel paa ædel Attraa eller høje Begreber eller af Mangel paa Vilje. Det er, fordi Legemet er lænket og fængslet her til det Jordiske, til de Elementer, der omgive det, og som Mennesket endnu ikke har opdaget Midler til at kontrollere. Det kan med andre Ord siges, at Jordens Kræfter have gjort Mennesket til Slave og lænket ham med Baand, som det er ham umuligt at befri sig for.

Læser! Prøv, for at tydeliggjøre dette Punkt, et Eksperiment med Dine egne fysiske og aandelige Kræfter. Byd for Eksempel Din Arm at bevæge sig, og den vil øjeblikkelig adlyde Dig. Byd Dit Legeme at gaa tre Mil, og det vil saa hurtigt som muligt adlyde og maaske paa en Time udføre den Rejse, som Din Vilje bød det. Men bind Hænderne paa Ryggen, og byd dem saa at bevæge sig; de ville da gjøre et Forsøg derpaa, men kunne ikke, fordi de ere bundne. Indeslut Dit Legeme i et Fængsel, og byd det saa at gaa til et bestemt Sted udenfor; da vil det ikke adlyde, fordi det er fysisk umuligt. Men befri Legemet fra Tvang, giv det Midler i Hænde til at bevæge sig med en Hastighed af en Mil i Minutten, og det vil paa Viljens Bydende tilendebringe den tre Mils Rejse paa tre Minutter.

Altsaa, dersom det var muligt at overkomme de hindrende Elementer, saaledes at Legemets Bevægelsers Hastighed kunde forstærkes, eller hvis der ingen Hindring var at overvinde, da kunde Viljen byde, og Legemet vilde bevæge sig gjennem Rummet med Lysets eller Elektricitetens Hastighed. Der er ingen synlig Grænse for den Hurtighed, som Legemet kan opnaa i sine Bevægelser, naar det frigjøres fra de Elementer, som nu lænke det, og stilles under Viljens Bydende.

Denne umaadelige Hastighed i Bevægelser i Forbindelse med et Legeme af Kjød og Ben eller af materielle Elementer synes maaske i første Øjeblik at være i Modstrid med de kjendte Love for fysisk Bevægelse. Men det maa erindres, at denne Verden, hvorpaa vi leve, med sin uhyre Vægt, med sine Stæder, Dyr og Mennesker, bevæger sig gjennem Rummet med den forbavsende Hurtighed af 18 Mil i Sekundet, 1,080 Mil i Minutten eller 64,800 Mil i Timen.

Hvis et Legeme, som har en saa kolossal Vægt og et saa stort Omfang, og som bestaar af en livløs Masse, kan bevæge sig gjennem Rummet med en Hastighed saa ufattelig stor, hvor meget lettere vilde det da ikke være for levende Væsener, befriede fra deres jordiske Fængsel, levendegjorte af et ophøjet cestial Element, ledede af et uafhængigt, medfødt Princip, kaldet Viljen, og fremskyndede af den evige, udødelige Sjæl i deres Attraa efter Kundskab og Nydelse!

Et menneskeligt Legeme, oprejst fra de Døde og levendegjort ved Elementer saa ophøjede, rene og fri for Indflydelserne af de grovere Elementer, vil ligesom den opstandne Jesus opstige og nedstige efter egen Vilje med en Hastighed, der er næsten øjeblikkelig.

Lad os et Øjeblik standse og betragte et saadant Væsen, idet det forlader Jorden og Havet og Skyerne med deres mørke Omrids. Se ham bevæge sig ind i det lyse, klare Firmament, hvor-

fra Millioner funklende Stjerner straale; hans Hjerte svulmer af en ubeskrivelig Følelse af Lykke og Frihed, en Bevidsthed om hans egen evige Tilværelse, indtil han bryder ud i en Jubelsang af Tak og Pris.

Planeter vilde blive besøgte og Budskab overbragt, Bekjendtskab og Venskab vilde blive sluttede, og Videnskaberne vilde udbredes og dyrkes langt videre end før. Geografisk Videnskab vil da være udstrakt til Millioner Verdener og vil indbefatte Kundskab om deres fysiske Egenskaber, deres Grænser, deres Hjælpekilder, Mineralier, Planter, Dyr, Floder, Soer, Fastlande og Øer, deres Indbyggeres Fuldkommenhed i Regjeringskunst, i Religion, Sæder og Skikke osv. Astronomi vil have udvidet sin Virkekreds. Systemer efter Systemer af Sole og Verdener, paa hvilke Adams Børn i deres jordiske Tilstand aldrig have skuet, vilde nu betragtes og studeres og deres Størrelse og Afstand tilfulde forstaas og fattes. Deres Bevægelser og Omdrejninger, deres Tider og Love, deres Timer, Dage, Uger, Sabbater, Maaneder, Aar osv. vilde være forklarede i Videnskabens Bøger.

Historiens Videnskab vil omfatte alle Begivenhederne i det udstrakte Forbigangne og det Nærværende, Herrens Handlinger med sine Børn i alle Slægter, Nationer og Tidsaldre paa alle de forskjellige planetiske Systemer i Verdensrummet. Den vil følge vor Race i alle dens Udvandringer, Kolonier, Stater og Riger, fra deres første Tilværelse paa den store centrale, regjerende Planet, Kolob, indtil de ere utalligt formerede og udspredte fra den ene Planet til den anden. Alt dette vil foreligge for det evige, udødelige Menneske til at studere og gjøre sig bekjendt med. Dernæst vil følge den profetiske Videnskab. Profetiens Aand vil blive udgydt over Menneskets udødelige Sind, indtil Mennesket fra at se i Stykkevis og kjende i Stykkevis vil være i Stand til at opfatte det Fuldkomne, en Fremtid af vedblivende, tiltagende Herlighed, Kundskab, Lys, Kjærlighed, Magt, Majestæt og Herredømme, i hvilken Guds Sønner, Konger og Præster i Himlen og paa Jorden og i Himlenes Himle, med deres Følge af Riger og Slægter vilde nyde Glæde og Ophøjelse gjennem Verdener uden Ende. Amen.

Konferencemøde i Kristiania.

Lørdag Aften den 9. April, Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 7: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue". Bøn opsendtes af Ældste Ephraim Mikkelsen, hvorefter Salmen Nr. 136: „Led os frem, o Gud, vor Fader", blev afsungen.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, Konferencepræsident D. K. Brown, Canute W. Peterson, George M. Smoot, C. A. Thompsen, John Peterson, Christian Knudsen, O. H. Peterson, Hyrum Hogan, Lars J. Halling, Rangvald Carlsen, Peter Christensen, Hyrum Jensen, Joseph T. Torgersen, C. F. Schade, Olaus Johnsen, Martin Williamson, John E. Bolstad, Ephraim Mikkelsen, Christian

Christensen, James N. Skausen, Axel Olsen, Parley Jenson, Jens Larsen, Arent Johnsen, John Anderson, James Jensen, Jens P. Fugal og Hyrum Nielsen, samt Enoch Jørgensen fra Kjøbenhavn.

Præsident Brown bød Forsamlingen Velkommen samt foreslog Ældste N. C. Kaalstad til Konferencens Skriver, hvilket Forslag enstemmigt vedtoges.

Derefter afgave følgende Grensforstandere Rapporter over Tilstanden i deres respektive Grene:

C. W. Peterson, Kristiania Gren; Olaus Johnsen, Drammens Gren; Martin Williamson, Bergens Gren; Rangvald Carlsen, Eidsvolds Gren; Christian Knudsen, Tromsø Gren; O. H. Peterson, Fredrikstads Gren; Ephraim Mikkelsen, Stavangers Gren.

Det fremgik af disse Rapporter, at Stillingen var særdeles god, og at et udmærket Arbejde var udført i Vinterens Løb.

Salmen Nr. 123: „Lover Din Herre," blev afsungen.

Ældsterne C. A. Thompsen og Joseph T. Torgersen udtalte deres Glæde over at være Sandhedens Budbærere; kun bleve de bedrøvede, naar Menneskene forkastede det Budskab, som de bragte dem.

Ældsterne Hyrum Hogan, Hyrum Nielsen, James N. Skausen, Hyrum Jensen og Axel Olsen havde arbejdet i forskjellige Grene, besøgt mange Folk og baaret Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i de sidste Dage. De glædede sig over dette Privilegium, og deres Attraa var at tjene Herren.

Præsident C. N. Lund var overbevist om, at Missionærerne, som havde udtrykt deres Følelser, Alle vare gode og trofaste Mænd, som havde forladt deres Kjære i Hjemmet for at lære et nyt Sprog og forkynde en Lærdom, som Verden ringeagter og forkaster. De ere Guds Repræsentanter i disse Lande, og deres Vidnesbyrd vil staa for Verden paa Dommens Dag. Taleren nedbad Herrens Velsignelse over dem og deres Arbejde.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 40: „Atter kraftigt saltes Jorden", og Taksigelse af Ældste John E. Bolstad.

Søndag den 10. April,
Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 42: „Morgenen saa dejlig", og Bøn af Ældste O. H. Peterson, hvorefter Salmen Nr. 6: „Nu Israels Gjenløser" blev afsungen.

Ældsterne Jens P. Fugal, John E. Bolstad, Arent Johnsen, C. F. Schade, Christian Christensen, Lars J. Halling og James Jensen afgave Rapporter over deres Arbejde i de forskjellige Grene og udtrykte deres Glæde over at være Herrens Sendebud i Verden. De bare Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præsident D. K. Brown oplæste derpaa følgende Rapport over Kristiania Konference:

Grene 11; Missionærer fra Zion: Højpræster 4, Halvfjerds 26; Lokale Præstedømme: Ældster 54, Præster 16, Lærere 16, Diakoner 16; Medlemmer 687; Børn under 8 Aar 218; Total 1,007. Døbte siden sidste Konference ere 51, og 16 ere emigrerede. Der lejes 11 Lokaler og findes 7 Kvindelige Hjælpeforeninger, 2 Unge Mænds Foreninger, 1 Unge Kvinders Forening og 10 Søndagsskoler. 254 Personer abonnere paa „Skandinaviens Stjerne", og 249 betale Tiende. Missionærerne have besøgt 24,948 Familjer, haft 6,654 evangeliske Samtaler, afholdt 884 Møder samt uddelt 21,991 Skrifter og solgt 232 Bøger.

Til Afveksling sang Koret: „Zion mit kjære Hjem".

Præsident Lund foreslog derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner Kirkens almindelige og derpaa følgende Autoriteter:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

George Christensen og G. A. Brandt som Medhjælpere i Redaktionsarbejdet.

Præsident D. K. Brown løstes fra at præsidere over Kristiania Konference med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 28. April. Præsident Lund udtalte sin Anerkjendelse af Broder Browns gode Arbejde i Missionen og foreslog derpaa Ældste C. W. Peterson som Præsident for Kristiania Konference og Forstander for Kristiania Gren.

Præsident Peterson foreslog dernæst Følgende:

Hyrum Jensen som Forstander for Drammens Gren med John E. Bolstad og Joseph Torgersen som Medhjælpere.

Ephraim Mikkelsen som Forstander for Bergens Gren med James N. Skansen og Christian Christensen som Medhjælpere.

Olans Johnsen som Forstander for Arendals Gren med Rangvald Carlsen og Hyrum Hogan som Medhjælpere.

Axel Olsen som Forstander for Fredrikstads Gren med Parley Jenson og Peter Christensen som Medhjælpere.

George M. Smoot som Forstander for Fredrikshalds Gren med Lars J. Halling som Medhjælper.

Jens Larsen som Forstander for Trondhjems Gren med Arent Johnsen og John Anderson som Medhjælpere.

H. C. Hansen som Forstander for Aalesunds Gren med James Jensen som Medhjælper.

Christian Knudsen som Forstander for Ejdsvolds Gren med Jens P. Fugal som Medhjælper.

Martin Williamson som Forstander for Stavangers Gren med C. F. Schade som Medhjælper.

Z. W. Israelsen som Forstander for Tromsø Gren med Hyrum Nielsen som Medhjælper.

Andrew Dahlsrud og O. H. Peterson som Medhjælpere i Kristiania Gren.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident Lund bemærkede, at der var tre af Brødrene, som ikke vare nævnede. To af disse, Ældsterne C. A. Thompsen og Peter Olsen, ere løste fra deres Arbejde med Tilladelse til at rejse hjem, og den tredie, John Peterson, vilde faa Lejlighed til at udføre Resten af sin Mission i Danmark.

Derefter talte Ældsterne C. A. Thompsen og John Peterson og bare Vidnesbyrd om Profeten Joseph Smiths guddommelige Sendelse og om Præstedømmets Myndighed til at forrette Evangeliets Ordinancer.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 201: „O, min Fader, Du som troner", og Taksigelse af Ældste Hyrum Jensen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herligt," og Bøn af Ældste Rangvald Carlsen. En af Davids Salmer blev derpaa afsungen.

Ældste Enoch Jørgensen fra Kjøbenhavn befandt sig vel blandt det norske Folk. Han sagde, at hvis Menneskene kunde forstaa det Budskab, vi bringe til dem, vilde mange flere annamme Evangeliet. Det Vigtigste her i Livet er at

gjøre Herrens Vilje, at leve saaledes, som Herren har lært os ved sine Tjenere. Den, som annammer og lever for Evangeliet, vil modtage Belønning og Velsignelser langt større, end han nu kan fatte.

Til Afveksling sang Koret en af Davids Salmer.

Præsident C. N. Lund var glad ved at være til Stede ved denne Konference, der formodentlig var den sidste, som han vilde faa Lejlighed til at overvære i Norge. Han erklærede, at den Religion, som vi have annammet, er den bedste paa Jorden, thi den er kommen fra Himlen. Den Engel, som Johannes saa i Aabenbaringen, er kommen til Jorden med det evige Evangelium. Herren sagde til Profeten Joseph Smith, at alle Sekter vare mere eller mindre afvegne fra Sandheden, og dog er det ikke givet i noget Menneskes Magt at tage Noget fra eller lægge Noget til Evangeliet. Herren har sagt, at enhver Plante, som ikke er plantet af ham, skal med Rod oprykkes. Taleren hentydede til Pauli Omvendelse og formanede de Hellige til at leve for Evangeliet, at de kunde være et Lys for Verden.

Koret sang en Korsang: „Hvor yndig er Zion!" og Præsident D. K. Brown opsendte Slutningsbønnen.

Aften Kl. 6.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 78: „Zion, naar paa Dig jeg tænker", og Bøn af Ældste Enoch Jørgensen, hvorefter Koret sang: „Zion, mit Hjem".

Præsident D. K. Brown omtalte Evangeliets forskjellige Uddelinger fra Adams Dage til den nuværende Tid, hvorledes Gud havde oprejst sine Profeter og iklædt dem med Kraft fra det Høje. Saaledes har Herren i disse Dage aabenbaret sig for en Yngling ved Navn Joseph Smith og kaldet ham til at være et Redskab til at begynde den store Sidste-Dages Gjerning. Siden modtog Joseph ved himmelsk Sendelse først det aaronske og derpaa det melchisedekske Præstedømme. Paa denne Maade have vi modtaget Evangeliet og Myndigheden til at administrere dets Ordinancer.

Præsident C. W. Peterson sagde, at vi tro paa Bibelen og ligeledes paa Mormons Bog, der stadfæster Bibelens Ord og er en Beretning om et Folk, som har levet paa Amerikas Fastland. En Mand ved Navn Moroni fuldførte Beretningen og nedgrov den i en Høj i Staten New York. I dette Aarhundrede overgav Engelen Moroni denne Optegnelse til Profeten Joseph Smith. Mormons Bogs Sandhed er stadfæstet af mange ydre Vidnesbyrd, saasom Ruiner, Gravhøje og andre Oldtidsfund.

Præsident Lund bekræftede sine Brødres Vidnesbyrd som sande. Der har ikke siden de første Aarhundreder af den kristne Tidsregning været en Profet paa Jorden førend i disse de sidste Dage. Hvad Herren har aabenbaret i disse Dage er ligesaa sandt og godt, som hvad han talte i fordums Dage, og stadfæster dette. Han bar Vidnesbyrd om Joseph Smith som en Guds Profet og om Kristi Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden samt omtalte Kristi anden Tilkommelse og Tegnene, der skulde gaa forud derfor. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed i Pagten, de have sluttet med Herren, og bad de Fremmede om at undersøge Evangeliet uden Fordom samt lovede dem, at hvis de vilde vise Lydighed til dets Principper, da vilde Herren skjænke dem et Vidnesbyrd om dets Sandhed. Han takkede de Hellige

for deres udviste Godhed og sagde, at Herren vil belønne enhver god Gjerning.

Konferencen sluttede med Afsyngelse af en af Davids Salmer og Taksigelse af Ældste Ephraim Mikkelsen.

Mandag den 11. April afholdtes et Præstedømsmøde til Opmuntring og Undervisning for Missionærerne.

N. C. Kaalstad,
Skriver.

Den 1. Maj 1898.

„Men I skulle høre Krige og Rygter om Krige“ (St. Matth. 24, 6).

Endskjønt det er sandt, at de Sidste-Dages Hellige, lige siden de bleve et organiseret religiøst Samfund, have levet i den Forventning, at de ledende Nationer paa Jorden endog i denne Slægt vilde blive indviklede i Krig, saa have de dog ønsket og bedt til Gud om, at Fred maatte herske saa længe som muligt, saa længe Krig kunde udsættes uden at hindre den Almægtiges Hensigter med Hensyn til de Forandringer, der maa ske med Verden for at rense den fra Ugudelighed og gjengive den sin oprindelige paradisiske Tilstand.

Krig er Noget, som enhver Sidste-Dages Hellig, der er i Besiddelse af Evangeliets Aand, betragter med Gru og Rædsel. Det er en Ulykke, til hvis Afværgelse ethvert Offer, mindre end national Sikkerhed og Ære, kan retfærdiggjøres. Fred for en Nation som for et Individ er en af de største Velsignelser, der kan gives Menneskene, og faa ere i Sandhed de Fordele, som kunne opveje dens Tab. Krig betyder en Forøgelse af alt det, som gode Mennesker afsky, og dens Rædsler kunne kun fattes af dem, som have været Øjenvidner dertil. I disse de ødelæggende Opfindelsers Tider er det umuligt at forudse, hvad en blodig Krig mellem to mægtige Nationer vil frembringe.

Krig betyder en pludselig og frygtelig Død for mange Mænd; Lemlæstelse for endnu mange flere; Vold og Mord for uskyldige Kvinder og Børn; Hærjen af dejlige Landskaber; en Regjering af Ild og Sværd; Horder af Dæmoner fra de nedre Regioner triumferende holdende Karneval blandt Menneskenes Børn. Krig betyder hurtig Forvandling af venlige, milde, ophøjede og civiliserede Folkeslag til glubende Rovdyr, i Stand til at udføre hvilkensomhelst Forbrydelse; Ødelæggelse af Skarer af Guds Børn, baade paa Legeme og Sjæl, som ellers i Fred og Uskyldighed vilde være gaaede hjem til deres Skaber efter endt Gjerning her paa Jorden.

Nationernes Statsmænds hele Visdom, Taalmodighed og bedste Evner burde anvendes paa Fredens Opretholdelse, inden et Folk inddrages i Krig; men et Folk, som nærer og opholder Principper, der berettige dem til Menneskeslægtens Respekt og Agtelse, bør ikke glemme, at Ulykker, værre end Krig, kunne ramme en Nation, og at for at opholde og forsvare Principper af Frihed, menneskelige Rettigheder og nationale Pligter bør de, hellere end opgive et Princip,

hvis Opholdelse i Følge Menneskehedens rolige Overlæg er nødvendigt for at sikre den nationale Ære, ikke frygte for at møde selv den stærkeste Fjende.

De Sidste-Dages Hellige forvente ikke, at det altstyrende Forsyn i nogen synderlig Grad vil paalægge dem at deltage i Krig med deres Medmennesker. De forstaa, at deres Kaldelse er at frelse hellere end at ihjelslaa; at bygge Templer hellere end at bemande Krigsskibe; at forkynde Omvendelse i Stedet for at udbrede Fordærvelse. Men paa samme Tid forstaa de ogsaa, at de herlige Principper, som Gud har plantet i det menneskelige Sind, skulle opholdes og udbredes blandt Menneskeslægten, og at ethvert Forsøg paa at nedtræde dem og hindre deres Udbredelse bør tilbagevises.

Som forudsagt af Profeterne og af Frelseren selv skal der høres Krig og Rygter om Krig i de sidste-Dage, og det skal være et af Tegnene paa, at hans anden Tilkommelse er nær for Haanden. Lad Menneskenes Børn give Agt paa Tidernes Tegn.

Ankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 24. April:

Niels L. Andersen fra Richfield, Gustaf A. Anderson fra East Jordan, Albert H. Bergman fra Salt Lake City, Utah, Emil Petterborg fra Preston, Hans P. Jensen og L. E. Larsen fra Salem, Idaho.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældste Niels L. Andersen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Hans P. Jensen beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældsterne Emil Petterborg og L. E. Larsen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Albert H. Bergman beskikkes til at arbejde i Skaane Konference.

Ældste Gustaf A. Anderson beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning.

Ældste Andrew A. Peterson løses fra at arbejde i Skaane Konference med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste James Jenson løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Skaane Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

V. Kapitel.

Nødvendigheden af Aabenbaring.

(Fortsat.)

Ej heller kunde det forventes, at Oldtidens Ægyptere, Grækere, Romere eller andre Hedninge-Nationer skulde have nogen ophøjet Ide om Dyd og Moralitet, naar man betragter, hvilken Slags Guder de tilbade. Ægypterne tilbade Okser, Hunde, Katte, Slanger og Krokodiller. Naar en Hund døde, sørgede hele Huset og fastede til Aften. En romersk Soldat, som tilfældigt dræbte en Kat, blev straffet med Døden. (Se »Diodorus Siculus«, Book I.) Den „mægtige og ophøjede Sjæl", som Carlyle udtrykker sig, var sunken til et saa lavt Standpunkt, at der i en af Pyramiderne findes et Billede af en ægyptisk Konge, som tilbeder sin egen Ligkiste.

Grækerne lærte ved deres Samkvem med Jøderne en Del sande religiøse Ideer, i Særdeleshed efter Alexanders Erobring af Palæstina og Skriftens Oversættelse paa Græsk under Ptolemæus Philadelphus' Regjering Aar 240 f. K. Før denne Tid var der meget lidt sund Fornuft i deres Religion. Deres Guder vare lige saa foragtelige, som de vare talrige. Hesiod fortæller, at de talte 30,000, og i Følge deres Mythologi gjorde de sig skyldige i alle mulige Forbrydelser. Og dette Folk dyrkede disse Guder med Ceremonier af Vellyst, Drukkenskab og Blodsudgydelse.

Hvis Nogen tror, at Tilstanden blandt Nutidens Hedninger er bedre, end den var i Oldtiden, lad ham da vende sit Blik mod Indien, hvor han vil finde halvandet Hundrede Millioner af Fornuftvæsener, der, som Theodore Parker siger, „besidde det nødvendige aandelige Lys", og som dyrke tre Hundrede og Tredive Millioner Guder i Skikkelse af Høje og Træer, Floder og Klipper, Elefanter og Tigre, Aber og Rotter, Slanger og Krokodiller samt Uhyrer, der ikke have deres Lige i Himlen eller paa Jorden. Den frygtelige Afgud, Juggernaut (paa Hinduisk: Verdens Herre) kan tages som et Eksempel. Omkring hans Tempel samles aarlig utallige Skarer fra alle Dele af Indien; mange af disse Pilgrimme have med deres Legemer maalt hele den lange Pilgrimsvej. Inde i Templet sidder Afguden paa sin Trone med sit hæslige, fordrejede Ansigt, blandt Tusinder af massive Billedstøtter, som et Sindbillede paa den Grusomhed og Ugudelighed, der udgjør den væsentligste Del af hans Dyrkelse. Der, i deres hellige Stad Benares, kan man til alle Tider se store Skarer af religiøse Tilhængere og Tiggermunke; Nogle ligge hele Dagen med Hovedet trykket ned mod Jorden; Nogle fylde deres Øjne med Ler og deres Mund med Halm; Andre binde deres Lemmer fast i unaturlige Stillinger; atter Andre brænde og piske sig selv, Alle i Haab om at vinde Gudens Gunst ved disse selvforaarsagede Pinsler. Naar Dagen til den store Fest kommer, føres den frygtelige Afgud ud af Templet og stilles paa en meget høj og tung Vogn, medens Hundreder og Tusinder fylde Luften med deres Raab: „Sejr for Juggernaut!"

Den forrettende Præst begynder derpaa Ceremonierne med en modbydelig

Pantomime, der ledsages af afskyelige Sange, hvori Mængden deltager — ikke med melodiske Toner, men med høje Bifaldsskrig. Derpaa begynder et frygteligt Blodbad, idet de mest fanatiske af Afgudens Tilhængere, eftersom Vognen trækkes gennem Gaderne, kaste sig under Hjulene og øjeblikkeligt blive sønderknuste — forblindede og bedaarede Ofre for ugudelig Overtro. Paa de nærliggende Høje ses de saakaldte hellige Gribbe i Færd med at fortære de lemlæstede Legemer, og de øde Landstrækninger langs Vejkanten ere bestroede med de bedragne Pilgrimmes Ben, som bleges i den brændende Sol. (Se »Duff's India« Side 222.)

Naturligvis betragte højtstaaende og lærde Vantro sig ikke som staaende paa samme Trin som den Indfødte i Indien. Men i hvilken Retning gaa deres Lærdomme? M. Compte, en ledende, skeptisk Forfatter, siger: „Børn skulle oplæres til at dyrke Afguder, Ynglinge til at tro paa en Gud og fuldvoksne Mænd (lig ham selv) til at tilbede Resultatet af alle Universets Kræfter, ikke at forglemme vore værdige Venner Dyrene." (Se »Politique Positive«, II. Bind, Side 60.) Hvis dette ikke er at lære Afgudsdyrkelse, hvad er det da?

Atter finde vi, at den hele Skole af vantro Forfattere opholder og forsvarerde største Forbrydelser. Bradlaugh, Englands ledende Gudsfornægter, erklærer, at „et Menneske kan ikke mere dadles for Tilfredsstillelse af Vellyst eller Vrede end for Torst og Søvnighed". Hume, hvis Argumenter saa ofte benyttes af amerikanske Vantro, lærer, at „Menneskene maa tilfredsstille alle Kjødets Lyster for at nyde fuld Fordel af Livet". Lord Chesterfield, en anden fremstaaende Vantro, belærer ved Breve, der vare beregnede paa Offentliggjørelse, sin Søn i Kunsten at forføre Kvinder som en Del af den højere Uddannelse.

Ej heller er Karakteren af de Vantro bedre end deres Lærdomme. Tag for Eksempel Thomas Paine, Forfatteren af »The Age of Reason«, hvis Fødselsdag aarlig helligholdes, og som de Vantro fremsætte som et Mønster for de Unge. Nogle Uddrag af et Brev, der er skrevet til ham af hans vantroende Medarbejder, William Carver, kunne maaske være af Interesse.

New Rochelle, d. 2. Decbr. 1803.

Hr. Thomas Paine.

Min Herre!

Jeg modtog Deres Brev, dateret den 25. sidstleden, og ved nøjagtigt at undersøge dets Indhold opdagede jeg, at De havde taget den elendige Udflugt at lyve til deres Forsvar. De siger, at De betalte mig fire Dollars om Ugen for Kost og Logi, medens De var hos mig indtil den første Juni f. A., paa hvilken Dag jeg i Følge Deres Ordre førte Dem fra New Rochelle til New York. Det er heldigt for mig, at jeg har et levende Vidne, som saa, at De betalte mig fem Guinear og ikke mere i min Butik ved Deres Afrejse den Gang. Nu, da De har Midler, hvorfor betaler De mig ikke Resten? De sagde, at De vilde have givet mig mere, men De havde da ikke mere hos Dem. De sagde ogsaa, at De forsynede Dem selv med Drikkevarer, medens De boede hos mig, men De burde have sagt, at De kun kjøbte en lille Del af den Brændevin, De drak i Løbet af Deres Ophold hos mig. Denne Del kjøbte De af John Fellows; den bestod af en Kurveflaske, der indeholdt fire Galloner Cognac, og den varede ikke i tre Uger. Dette kan bevises, og det er ikke min Hensigt at sige Noget, som jeg ikke kan bevise, thi jeg anser Sandheden

som en kostelig Perle. Det er et velbekjendt Faktum, at De, naar De til forskjellige Tider opholdt Dem hos mig, drak en Pot Brændevin om Dagen paa min Bekostning, foruden den ovennævnte Cognac, og dog var De syg de sidste fjorten Uger. Var det ikke et tilstrækkeligt Kvantum til Middags- og Aftensmad? . . . . . Jeg har ofte undret mig over, at en fransk Dame med tre Børn skulde forlade Frankrig og sin Familje for at følge Thomas Paine til Amerika. Hvis jeg vilde rejse til mit Fødeland, England, og tage en anden Mands Hustru og hans tre Børn fra ham og efterlade min egen Hustru og Børn i dette Land, vilde det da ikke af alle rettænkende Mennesker anses for en forbryderisk Handling?"

En saadan Moralitet hersker blandt dem, der fordømme Bibelen som en umoralsk Bog og bespotte Aabenbaringens Gud som uværdig til at ophøjes og tilbedes. Ikke en Gang Paines Venner have forsøgt at benægte Ægtheden af dette og andre Breve, der tydelig vise hans private Karakter. (For videre Oplysning se »Discussion between Dr. Berg and Mr. Barker«, udgivet af W. S. Young, Philadelphia, 1854.)

En Gang i den nyere Tid havde en Nation Lejlighed til at vise Verden et Eksempel paa en vantro Republik. Bibelen blev offentlig brændt. Døden erklæredes for at være en evig Søvn; Gud erklæredes for at være en Fabel; Sabbaten afskaffedes, og Gudsdyrkelse fordømtes. Og hvad blev Følgen? Revolution efter Revolution udbrød. Tusinder, ja Millioner af Frankrigs Sønner dræbtes i de paafølgende Krige. Bølge efter Bølge af Blod rullede gjennem Paris' ugudelige Gader, og Folket klædtes i Sorg fra den ene Ende af Landet til den anden.

I de Forenede Staters Frihedserklæring siges der: „Menneskeslægten har af den store Skaber faaet visse uafhængige Rettigheder." Det er vel sagt; thi Guds Lov er den eneste faste og sikre Grundvold for Menneskenes Rettigheder.

Konferencemøde i Stockholm

Lørdagen den 16. og Søndagen den 17. April.

Lørdag Aften Kl. 8.

Konferencen begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 125: »Vi hålla konferens«, og Bøn af Ældste Albert Capson, hvorefter Salmen Nr. 2: »Gläd dig, o jord!« blev afsungen.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, Anton P. Peterson, Præsident over Stockholms Konference, Norman Lee, C. J. Fagergren, Ephraim Björklund, John Felt, J. A. Anderson, William O. Hanson, Albert Capson, J. L. Cherling, C. G. Johnson, Axel Augustson, John H. Carlén, G. A. Millerberg, A. R. Lundin, J. E. Carlson, E. W. Edvaldson, F. M. Ipson, C. J. E. Bohman, H. F. Fernström, Andrew Johnson, C. O. Johnson, Carl C. Garff, George A. Sanders og P. J. Sandberg, samt Andrew Anderson fra Göteborgs Konference.

Konferencepræsident Peterson bød de

Forsamlede Velkommen og foreslog C. J. Norrman som Konferencens Skriver.

Derefter afgave følgende Ældster Rapporter angaaende Tilstanden i de forskjellige Grene:

John Felt, Upsala; C. J. Fagergren, Eskilstuna; J. L. Cherling, Örebro; Ephraim Björklund, Westerås; J. E. Carlson, Sundsvall; A. R. Lundin, Solvarbo; G. A. Millerberg, Gotland; A. P. Peterson, Stockholms Gren.

Af Rapporterne fremgik det, at Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare lovende, at Mange undersøge Sandheden, og at et godt Arbejde var blevet udfort; der næredes de bedste Forhaabninger for Fremtiden.

Til Afvekslling sang Koret Salmen Nr. 4: »Kom Zions frälsta skara«, hvorefter følgende Brødre talte: J. A. Anderson, W. O. Hanson, J. H. Carlén, F. M. Ipson, H. F. Fernström, A. Augustson, C. J. E. Bohman, C. Carlström, C. G. Johnson, C. Garff, E. W. Edvalson og Albert Capson. Alle glædede sig i Evangeliet og over at være Sandhedens Budbærere. De udtrykte deres Villighed til at virke for Herrens Sag, hvor han end kaldte dem til at arbejde.

Præsident C. N. Lund var glad ved at høre de gode Rapporter, som vare afgivne, og han udtrykte sin Tilfredshed med det Arbejde, som var udført siden sidste Konference. Han sagde, at ingen anden Kirke paa Jorden udførte et forholdsvis saa stort Arbejde som de Sidste-Dages Hellige. Menneskers Visdom gavner Intet, men naar vi erkjende Herrens Haand i alle Ting og have den Hellig-Aand til Vejledning, da ville vi nyde Velsignelse i vort Arbejde.

Til Slutning blev Salmen Nr. 146: »Jag har suckat och sörjt mången gång«, afsungen, og Bøn opsendtes af Ældste Norman Lee.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 90: »O Gud! jag sof så tryggelig«, og Bøn af Ældste C. J. Fagergren, hvorefter Salmen Nr. 5: »Vak upp, hör rösten ljuder«, blev afsungen.

Den hellige Nadver uddeltes, medens Koret sang Salmen Nr. 88: »Nu församlas vi«.

Præsident Peterson afgav en samlet Rapport over Stockholms Konference som folger:

Konferencen bestaar af 10 Grene, hvori 24 Missionærer fra Zion og 2 Ældster af det lokale Præstedømme for Tiden arbejde. Det lokale Præstedømme bestaar af 92 Ældster, 59 Præster, 42 Lærere og 16 Diakoner. Medlemmernes Antal er 1,158, og Børn under 8 Aar 261. Total 1,628. Siden sidste Konference ere 28 Børn blevne velsignede, 29 Personer døbte, 20 emigrerede, 8 døde og 7 udelukkede. Missionærerne have besøgt 14,580 Familjer, haft 3,392 evangeliske Samtaler, udspredt 12,614 Skrifter og afholdt 642 Forsamlinger. Der lejes 7 Lokaler, hvor regelmæssige Møder afholdes. Der findes 6 Kvindelige Hjælpeforeninger, 2 Unge Mænds Foreninger og 4 Søndagsskoler. 321 Medlemmer betale Tiende, og 492 abonnere paa »Nordstjärnan«.

Ældste P. J. Sandberg foreslog først Kirkens almindelige samt dernæst følgende Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som første og C. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

George Christensen og G. A. Brandt som Medhjælpere i Redaktionsarbejdet.

Ældste Anton P. Petersen løstes fra at præsidere over Stockholms Konference med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 21. April. Præsident Lund udtalte sin Tilfredshed med det gode Arbejde, som Præsident Petersen havde udført, og foreslog Ældste P. J. Sandberg som Præsident for Stockholms Konference og Forstander for Stockholms Gren.

Præsident Sandberg foreslog derpaa Følgende:

Norman Lee, C. J. Fagergren og E. Björklund som Medhjælpere i Stockholms Gren.

John Felt som Forstander for Upsala Gren med J. A. Anderson og Carl Carlström som Medhjælpere.

Carl Garff som Forstander for Eskilstuna Gren med W. O. Hansen og Oskar Åkerlind som Medhjælpere.

J. L. Cherling som Forstander for Örebro Gren med C. G. Johnson, Axel Augustson og J. H. Carlén som Medhjælpere.

George A. Millerberg som Forstander for Westerås Gren med E. W. Edwaldson og H. F. Fernström som Medhjælpere.

A. R. Lundin som Forstander for Solvarbo Gren med F. M. Ipson og Albert Capson som Medhjælpere.

John E. Carlson som Forstander for Sundsvalls Gren med C. J. E. Bohman som Medhjælper.

Andrew Johnson som Forstander for Gotlands Gren.

C. O. Johnson som omrejsende Ældste i Konferencen.

Ældste Norman Lee talte derefter om Tro og Gjerninger. Han bar Vidnesbyrd om, at Evangeliet var fra Herren, udtrykte sin Glæde over at have lært Sandheden at kjende og ønskede at maatte staa trofast indtil Enden.

Ældste George A. Sanders bar Vidnesbyrd om Jesu Kristi Kirkes Oprettelse ved Aabenbaring og udtalte, at det er nødvendigt for Alle at omvende sig fra Synd og slutte Pagt med Herren i Daabens Vande.

Ældste Ephraim Björklund omtalte de Fristelser, der omgive os, og fremsatte Lignelsen om den forlorne Søn.

Ældste C. L. Cherling talte om Nødvendigheden af at være i Besiddelse af Herrens Aands Inspiration og at modtage Aabenbaring fra Gud. Han formanede Alle til at søge Herren, medens det er Tid.

Ældste Andrew Johnson sagde, at vi ere udsendte for at raabe Omvendelse og forberede Menneskene for Kristi anden Tilkommelse.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 110: »Stora dag re'n förebådad«, og Taksigelse af Ældste John E. Carlson.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 83: »Nu vi oss församla här«. Bøn opsendtes af Ældste A. R. Lundin, hvorefter Salmen Nr. 7: »Låt Zion i sin prakt stå fram«, blev afsungen.

Ældste Andrew Anderson sammenlignede den moderne Kristendom med Jesu sande Lære og talte derefter om Kristi Forsoning og om, hvorledes vi kunne nyde Gavn deraf.

Præsident Anton P. Petersen talte om Jesu Kristi Kirkes Organisation og om de Gaver og Kræfter, der findes i den nu ligesom i fordums Dage. Taleren bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed samt takkede de Hellige for den Venlighed, de havde udvist imod ham.

Til Afvexling blev en engelsk Sang afsungen.

Præsident C. N. Lund havde glædet sig ved de gode Bemærkninger, som

vare gjorte, og den Aand, som herskede i Konferencen. Han sagde, at vore Missionærer forkynde nu de samme Lærdomme, som Kristus og hans Apostle lærte fordum. Der er intet andet Navn, hvorved vi kunne erholde Frelse, end Jesu Kristi Navn, og hans Evangelium eksisterede, forend Verden var til. Taleren forklarede angaaende Mormons Bogs Fremkomst, hvorledes Herrens Engel overgav Pladerne, hvorfra den er oversat, i Josephs Smiths Hænder. Denne Bog indeholder en Beskrivelse af to Folkeslag, som have beboet Amerikas Land, og Herrens Handlinger med dem.

Derefter blev Salmen Nr. 103: »Närmare, Gud, till dig«, afsungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Axel Augustson.

Aften Kl. 6.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 118: »O min Fader«, og Bøn af Ældste C. Garff, hvorefter Salmen Nr. 98: »Välsigna, Gud, ditt folk«, blev afsungen.

Ældste C. O. Johnson talte om Guds Handlemaade med sine Børn og om Jesu Mission paa Jorden samt om hans Kirkes Oprettelse i de sidste Dage. Han forklarede, hvor nødvendigt det var at adlyde Indlemmelses-Loven for at kunne blive Medborgere i Guds Rige.

Præsident P. J Sandberg talte om Menneskenes Forudtilværelse, hvorledes Døden kom ind i Verden, og hvorledes Frelserens Forsoning gjenløste Menneskene fra Adams Fald. Han formanede de Hellige til at give Agt paa Guds Aands stille Hvisken og søge at leve saaledes, at vi kunne opnaa de Velsignelser, som Gud har lovet sine trofaste Børn.

Præsident C. N. Lund var taknemlig mod Alle, som havde bidraget til at gjøre denne Konference saa vellykket. Han antog, at dette var den sidste, han vilde faa Lejlighed til at overvære i Stockholm. Han havde haft henved 40 Aars Erfaring i dette Værk, og han vidste, at det var Guds Værk. Han formanede de Hellige til Trofasthed i Pagten. Ligesom Duen kom tilbage til Noahs Ark, saaledes skulle vi en Gang vende tilbage til Faderhuset. Vi ere sendte til denne Jord paa en Mission, og det beror paa os selv, hvorledes den skal blive udført. Vore Fædre og Venner i Aandernes Verden bede for os, at vi maa bevare Troen, og de skue med dyb Interesse paa alle vore Foretagender. Taleren takkede for al den Godhed, som var bevist ham, og nedbad Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 94: »När få vi väl ses igen?« og Taksigelse af Ældste Anton P. Peterson.

Om Mandagen den 18. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne modtoge mange gode Raad og Lærdomme. C. J. Norrman,

Skriver.

Dødsfald.

Andrew Svenson, født i Sorrum Præstegjeld, Norge, den 13. April 1835, døde i Mount Pleasant, Utah, den 13. November 1897. Broder Svenson annammede Evangeliet i 1858 og emigrerede til Utah 1865. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Elias Olsen, født i Løjten, Hedemarken, Norge, den 7. September 1827, døde i Provo, Utah, den 9. November 1897. Han blev døbt den 3. August 1862 og emigrerede til Utah i 1870. Broder Olsen var et trofast Medlem af Kirken og døde i fuld Haab om en herlig Opstandelse.

Lars Madsen, født paa Falster, Danmark, den 27. November 1846, døde i Manti, Utah, den 30. December 1897. Broder Madsen annammede Evangeliet i Marts 1863 og emigrerede samme Aar til Zion. Han levede og døde som en god og trofast Sidste-Dages Hellig.

Anna Caroline Mathilde Smith, f. Petersen, født i Sandby Sogn, Lolland, Danmark, den 28. December 1866, døde i Mapleton, Utah, den 22. December 1897. Søster Smith kom til Utah med sine Bedsteforældre i 1874, blev døbt i Spanish Fork, Utah, samme Aar og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haabet om en herlig Opstandelse.

Eva Cathrine Zobell, født i Danmark, den 14. Februar 1810, døde i Lake View, Utah, den 13. December 1897. Hun blev indlemmet i Kirken i Februar 1867 og emigrerede til Utah i 1869. Søster Zobell efterlader en talrig Familje. Hun døde, som hun havde levet, som en god og trofast Sidste-Dages Hellig.

Hans Vilhelmsen, født i Blakjer, Norge, den 24. Februar 1824, døde i Kristiania, Norge, den 10. Februar 1898. Broder Vilhelmsen annammede Evangeliet den 15. September 1874 og døde i fuld Tro paa dette og i Haabet om en herlig Opstandelse.

Nicolaj Nielsen, født i Kristiania, Norge, den 10. April 1876, døde den 23. Februar 1898 i Kristiania. Broder Nielsen annammede Evangeliet den 6. September 1897 og døde i fuld Tro paa Samme.

Jesse Amundsen, født i Tvesmark Sogn, Sverige, den 14. Maj 1825, døde i Sarpsborg, Norge, den 27. Februar 1898. Broder Amundsen blev døbt den 25. August 1896 og døde i fuld Tro paa Evangeliet og i Haabet om en herlig Opstandelse.

Inger Kristine Thomsen, født i Visleb, Danmark, den 27. August 1815, døde i Mayfield, Utah, den 28. November 1897. Søster Thomsen tilligemed sin Mand annammede Evangeliet den 2. April 1851 og emigrerede til Utah i 1854. Hun levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Christen Jensen, født i Østofte, Maribo Amt, Lolland, Danmark, 1820, døde i Spanish Fork, Utah, den 4. Januar 1898, i fuld Tro paa Evangeliet og i Haabet om en herlig Opstandelse.

Maren Kjerstine Jakobsen, født i Venninge Sogn, Danmark, den 16. Oktober 1824, døde i Milford, Beaver County, Utah, den 10. Januar 1898. Søster Jakobsen annammede Evangeliet i Akkerup, Danmark, den 14 Januar 1861 og emigrerede til Utah 1877. Hun levede som en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).